

הגיגים. מחשבות על עבודתי. תמצית.

עבודתי מגיבה למציאות.

מציאות במובן הפשטני. בוחנת התקימות בסביבה, במציאות נושכת, בארץ קשה, ביומיום מטלטל, במציאות שלא מפסיקה להעלות שאלות, לתהות-אם אפשר, אם היה אחרת, "What if".....

כשבא מתחתי ילדות של שנות ה-70 וגידול ילדים של אמצע שנות ה-90 מוצאת עצמי בוחנת שוב ושוב על מהות החיים בארץ "הזאת". מוצאת עצמי מכה על חטא במחשבות כפירה שעוברות בראשי כמו "מה היה אילו";

... אילו גדלו ילדיי בארץ אחרת, אילו היו תחת לאום אחר, תחת זהות אחרת, אילו לא היו צריכים לגדול בסביבה מאיימת, אילו הייתי מצליחה לסמן לעצמי V בסעיף: "אמא מגנה על ילדיה".....

אבל אין ברצוני להטעות. אני מוקירה ומחשיבה ביותר את ערכה של מדינת ישראל. בעבודותי משתמשת לא מעט בסרטי ארכיון (שפילברג, "אקסלרוד") משנותיה הראשונות של הקמתה, זאת מאחר ואני מכבדת ומחשיבה כל כך את ההתרמות העצומה שהיתה אז-בימים ההם של ההקמה, את גדלות הנפש, אני משתאה נוכח הרצון להקריב, נוכח האמונה הגדולה נוכח התמימות.... שהיתה שם, אני אומרת: "קטונתי"-אני לא יכולה להיכנס לנעליהם,,, הלוואי שהייתי יכולה,,,

ואני גם יודעת: "אין לנו ארץ אחרת,"

אבל...

בעבודתי הפרטי שלי יוצא. אל הציבורי אני מגייסת "הוגי דעות" כלמיני שמחשבותיהם (חלקן) עוזרות לי לפרוש את אותה רשת בה אני בונה את מחשבותי שלי, מתמרנת, מתחבטת בדעותי.

ביניהם: עימנאל לוינס ("חרות קשה"), מיכל בן נפתלי ("על הפרישות"), מילן קונדרה, (בעיקר: "המסך", "פגישה") פרננדו פסואה ("ספר האי נחת"), ג'ורג פארק ("החיים-הוראות שימוש"), כרמל גוטליב קימחי ("הפואטיקה של הבית") דויד פרלוב (בסרטי: "יומן", "בירושלים"), ויסלבה שמברסקה ("קריאת רשות"). ועוד..

מעניינת אותי עבודתה של פרופ רות קרטו | בלום במאמרה "מועקת החילוניות"-בו היא מדברת על הדור הצעיר שהיפנים את ערכי ה"ניואייג" ונמצא בחיפוש בלתי נלאה אחר "התחדשות רוחנית", מדברת על המשיכה אל השונה, אל האחר, אל הבלתי נשחק בתוך הדיון התרבותי שלנו.

מעניין אותי פרנק הרץ – בימאי סרטים-היום כבן 83 יליד לטביה ממייסדי אסכולת הקולנוע התיעודי פואטי של ריגה היום מתגורר בירושלים, שלא צלח את פועלו כיוצר בישראל.. מדבריו: "אני מאמין שכמו שאלוהים יצר את האדם בצלמו גם אנו מצלמים את המציאות בצלמנו... "אני לא עושה סרטים, אלא מצלם את החיים, מתבונן בהם"

ארצה לשתף את סרטו "10 דקות מבוגר יותר" בעבודתי-ברשותו....

עבודות הציור, הוידאו, והמיצב הם בשבילי כלים לבניית אותה מסכת שמורכבת מהרגשה, מרצון למסור, מניסיון לשתף בתהייה, בהעלאת שאלות, לגבי פתרונות-אני מרגישה אוזלת יד, אבל השיתוף הוא בשבילי חשוב, יש בו איזשהי גחמה עליה נשענת עבודתי... שאני לא יכולה בלעדיה....

טלי נבון 2010